

Arrest

nr. 229 342 van 27 november 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 5 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 augustus 2019.

Gelet op de beschikking van 26 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SELIMOVIC *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" van 22 februari 2019, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker, die verklaart Palestijn te zijn en geboren in Syrië, in Griekenland internationale bescherming werd toegekend. Meer bepaald verkreeg hij er op 21 april 2017 de vluchtelingenstatus, met hieraan gekoppeld een verblijfsvergunning geldig tot 21 april 2020. Tevens beschikt hij over een reisdocument voor vluchtelingen, geldig tot 14 maart 2023. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

3.1. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld en gemotiveerd dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal stelt voorts vast dat verzoekers basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat zijn levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat verzoeker geen valabele argumenten aanvoert die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.3. In de mate verzoeker in het tweede en derde middel in zijn verzoekschrift zijn vrees voor vervolging door de Syrische overheid uiteenzet en hij daarnaast naar de onveilige situatie in de Gazastrook verwijst, wijst de Raad er op dat het verzoek om internationale bescherming in voorliggend geval als niet-ontvankelijk werd aangemerkt in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op grond van de vaststelling dat verzoeker reeds internationale bescherming werd verleend in een andere EU-lidstaat, met name Griekenland. Verzoekers verwijzing naar de motieven die hem ertoe hebben aangezet om Syrië te verlaten, kan, net als zijn argumentatie omtrent de veiligheidssituatie in de Gaza, niet dienstig worden aangevoerd daar zulk een aspect niet het voorwerp noch de kern uitmaakt van de bestreden beslissing.

3.4. Het is thans nuttig te verwijzen naar het arrest van de Algemene Vergadering nr. 205 104 van 8 juni 2018, waarbij de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing van een overdrachtsbesluit van een asielzoeker naar Griekenland heeft verworpen. Ofschoon er nog steeds problemen bestaan inzake de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland, is er actueel geen sprake meer van systeemfouten die elke overdracht van een asielzoeker naar dit land verhinderen. Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland worden niet langer a priori uitgesloten geacht. De Raad maakt principieel niet langer een bezwaar, maar herinnert wel aan de nood aan een individuele beoordeling van de merites eigen aan elke zaak, met oog voor eventuele indicatoren van kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij (RvV 8 juni 2018, nr. 205 104).

Ofschoon voorliggend verzoek gezien de verleende internationale bescherming, in casu verzoekers vluchtelingenstatus in Griekenland, niet onder het toepassingsgebied van de vigerende Dublinreglementering ressorteert, dan nog kan het standpunt gewezen door de Raad a fortiori ook een relevante parameter uitmaken in hoofde van verzoekers die internationale bescherming werden toegekend in andere lidstaten van de EU zoals Griekenland, daar aangenomen kan worden dat hun juridisch statuut als beschermden er nog meer verankerd zijn en er in beginsel vanuit gegaan kan worden dat de verleende bescherming effectief is en zij de nodige rechten kunnen doen gelden tenzij het tegendeel op concrete wijze wordt aangetoond. Verzoeker toont evenwel het tegendeel niet in concreto aan.

Aan verzoeker werd internationale bescherming toegekend in Griekenland waaruit de nodige verplichtingen volgen voor de lidstaat in kwestie.

Griekenland is immers als EU-lidstaat gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de status van verzoeker, rechten en voordelen waarvan hij gebruik kan maken. Verzoeker toont niet concreet aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen of gebruik zou kunnen maken van voornoemde rechten en voordelen. Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat hij verhinderd was om in Griekenland in de elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

3.5. Uit de bestreden beslissing blijkt en samen met het Commissariaat-generaal kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk maakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Verzoeker duidt thans in zijn verzoekschrift op zijn persoonlijk wedervaren in Griekenland, waarbij hij eerder afgelegde verklaringen herhaalt, doch hij slaagt er niet in een ander licht te werpen op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing. Hij toont niet concreet, met enig begin van bewijs, aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien maakt verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk Griekenland te hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

3.6. Landeninformatie, zoals de talrijke rapporten en artikelen van onder andere AIDA en Amnesty International omtrent de (levens)situatie en omstandigheden voor (erkende) vluchtelingen in Griekenland waar verzoeker in zijn verzoekschrift naar verwijst en die bij het verzoekschrift werden gevoegd, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie op zich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar hij echter in gebreke blijft nu hij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de toegang tot o.a. (taal) opleiding en tewerkstelling, huisvesting, gezondheidszorg en de specifieke kwetsbaarheid waaraan, binnen deze context, erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden in Griekenland zouden lijden. Hoewel de door verzoeker bijgebrachte informatie getuigt van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van personen die internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd. De Raad herinnert er ook aan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

3.7. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreft bovendien een problematiek van louter socio-economische aard dewelke niet valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

De Raad wijst er op dat verzoeker internationale bescherming, namelijk de vluchtelingenstatus, werd toegekend in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kunnen maken.

3.8. Betreffende de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hij toont het tegendeel niet aan.

Volledigheidshalve wijst de Raad in dit verband nog op recente rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling. De verzoekende partij moet zelf in concreto aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (definitie, zie HvJ 19 maart 2019, C- 297/17, C- 318/17, C- 319/17 en C- 438/17, Ibrahim e.a., §90), waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker blijft hier evenwel in gebreke.

3.9. Er kan niet ontkend worden dat Griekenland een moeilijke tijd doormaakt, zoals o.a. ook blijkt uit de door verzoeker bijgebrachte informatie. Evenmin wordt betwist dat er nog steeds problemen zijn met de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland. Het komt evenwel aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar hij echter in gebreke blijft.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 augustus 2019, kaart verzoekende partij vooreerst de slechte levensomstandigheden aan en stelt zij dat er in het verzoekschrift wel argumenten aanwezig zijn die aantonen dat zij in Griekenland een vrees dient te koesteren om in mensonterende omstandigheden terecht te komen. Verzoekende partij licht toe dat de situatie en de levensomstandigheden in Griekenland ondermaats zijn, zij dit concreet heeft aangetoond tijdens haar persoonlijk gehoor bij het Commissariaat-generaal en dit wel degelijk valabele argumenten zijn die ondersteund worden door de objectieve informatie van verschillende NGO's. Verzoekende partij verwijst voorts naar een recent arrest van het Hof van Justitie dat stelt dat er een risico bestaat op onmenselijke behandeling wanneer een persoon die internationale bescherming geniet, zou worden blootgesteld aan extreme materiële armoede. Volgens verzoekende partij besliste het Hof tevens dat de socio-economische verplichtingen niet herleid kunnen worden tot een loutere non-discriminatieplicht ten opzichte van de eigen onderdanen. Voorts verwijst verzoekende partij naar een recent arrest van de Nederlandse Raad van State (van 15 juli 2019) waar de terugkeer naar Griekenland van een moeder met haar dochter werd opgeschort omdat zij, omwille van de psychologische problemen van de dochter en gezien hun kwetsbaar profiel, dreigden terecht te komen in een toestand van verregaande materiële deprivatie. Concreet verklaarde verzoekende partij dat zij geen geschikte huisvesting vond, de kans niet kreeg om te werken, integratie niet mogelijk was en zij daardoor dreigde terecht te komen in extreme armoede. Bij gebrek aan financiële hulp komen personen die internationale bescherming genieten op straat terecht, zoals blijkt uit een rapport van ECRE. Verzoekende partij vervolgt dat de NGO Refugee Support Aegean vorig jaar de situatie heeft opgevolgd van personen die terug moesten keren naar Griekenland. De NGO komt tot de conclusie dat door een gebrek aan huisvestingsmogelijkheden, het gezin op straat terecht kwam. Verzoekende partij wijst er dan ook op dat zij in Griekenland dakloos zal worden. De overheid is, volgens verzoekende partij, ook gestopt met het ESTIA-programma van UNHCR en heeft geen alternatieve huisvesting voorzien. Verzoekende partij wijst tevens op brieven van vrijwilligers die bevestigen dat mensen op straat leven en voor voedsel en kledij afhankelijk zijn van allerlei verenigingen. Verzoekende partij besluit dat de kans zeer groot is dat zij in geval van terugkeer dakloos zal worden en zij blootgesteld zal zijn aan onmenselijke en vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM.

Verzoekende partij legde eerder per aangetekend schrijven van 19 augustus 2019 een aanvullende nota neer met bijgevoegd informatie van o.a. ECRE en FRA omtrent de opvang van en situatie voor (erkende) vluchtelingen in Europa en Griekenland in het bijzonder, voormeld arrest van de Nederlandse Raad van State van 15 juli 2019 en enkele brieven van vrijwilligers in Griekenland die over de ernstige situatie aldaar getuigen.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Zij beperkt zich immers tot het uitgebreid herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten en het formuleren van algemene beweringen en kritische beschouwingen, zonder dat zij echter concrete en valabele opmerkingen bijbrengt aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen.

4.3. De Raad herhaalt vooreerst dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-*acquis* dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan verzoekende partij gebruik kan maken.

In het licht van het EU-*acquis*, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten alle partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van

vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekende partij, die de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoekende partij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van verzoekende partij een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

4.4. In zoverre verzoekende partij ter terechtzitting opnieuw en op algemene wijze verwijst naar (de door haar bijgebrachte algemene informatie van verschillende NGO's omtrent) de algemene en erg moeilijke situatie voor (erkende) vluchtelingen in Griekenland en zij de slechte (levens)omstandigheden in Griekenland, dat blijkens de neergelegde informatie o.a. met hoge werkloosheidscijfers te kampen heeft, aanklaagt en aanklaagt, verwijst de Raad naar de grond in voormelde beschikking waarbij het volgende wordt opgemerkt:

“Landeninformatie, zoals de talrijke rapporten en artikelen van onder andere AIDA en Amnesty International omtrent de (levens)situatie en omstandigheden voor (erkende) vluchtelingen in Griekenland waar verzoeker in zijn verzoekschrift naar verwijst en die bij het verzoekschrift werden gevoegd, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie op zich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar hij echter in gebreke blijft nu hij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de toegang tot o.a. (taal) opleiding en tewerkstelling, huisvesting, gezondheidszorg en de specifieke kwetsbaarheid waaraan, binnen deze context, erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden in Griekenland zouden lijden. Hoewel de door verzoeker bijgebrachte informatie getuigt van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van personen die internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd. De Raad herinnert er ook aan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

(...) Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreft bovendien een problematiek van louter socio-economische aard dewelke niet valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker internationale bescherming, namelijk de vluchtelingenstatus, werd toegekend in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kunnen maken.”

4.5.1. Dat de situatie en (levens)omstandigheden voor personen die in Griekenland om internationale bescherming verzoeken, dan wel dergelijke bescherming er hebben verkregen, erg moeilijk en soms schrijnend of ondermaats kunnen zijn en (erkende) vluchtelingen er geconfronteerd kunnen worden met allerhande obstakels, wordt ter zake niet betwist. Echter, een algemene verwijzing naar de situatie aldaar volstaat niet om aan te tonen dat de bescherming die verzoekende partij in Griekenland werd verleend ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

In de beschikking van 8 augustus 2019 werd dienaangaande eerder het volgende vastgesteld, een vaststelling die bovendien eveneens opgaat voor het betoog van verzoekende partij ter zitting: *“Verzoeker duidt thans in zijn verzoekschrift op zijn persoonlijk wedervaren in Griekenland, waarbij hij eerder afgelegde verklaringen herhaalt, doch hij slaagt er niet in een ander licht te werpen op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing. Hij toont niet concreet, met enig begin van bewijs, aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien maakt verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk Griekenland te hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.”*

4.5.2. Uit de bestreden beslissing blijkt meer bepaald het volgende, concrete vaststellingen die door verzoekende partij niet in een ander daglicht worden geplaatst:

“In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u de moeilijke levensomstandigheden aan in Griekenland.

Zo verklaart u dat er geen adequate huisvesting beschikbaar was. Nadat u erkend was als vluchteling mocht u het eiland Leros verlaten en kon u gratis onderdak krijgen in een voorziening voor erkende vluchtelingen in Doliana in het noorden van het land. Toen u daar aankwam, kreeg u een kamer toegewezen die u deelde met vijf andere personen in een oud gebouw in het midden van een bos. Van de andere inwoners hoorde u dat er veel slangen en schorpioenen in het gebouw zaten. U kaartte dit probleem aan bij de leiding van het centrum, maar daar zeiden ze dat daartegen ze al hadden gesproken. U bleef er één nacht en vertrok vervolgens weer omdat u niet kan slapen wanneer er zich schorpioenen in uw omgeving bevinden. Hierna ging u langs bij verschillende andere opvangplaatsen maar daar kreeg u te horen dat u terug moest keren naar de plaats die u oorspronkelijk was toebedeeld. U kon echter niet langer rekenen op huisvesting in Doliana aangezien u op eigen initiatief de opvangplaats had verlaten (CGVS, p. 15-16). Hierdoor verloor u ook de financiële ondersteuning van de Griekse overheid die u kreeg zolang u in het opvangcentrum verbleef en kon u ook niet langer rekenen op de medische bijstand die er werd verstrekt (CGVS, p. 16-18).

Vervolgens trok u naar Athene waar u onderdak kreeg bij een vriend. U zocht er naar werk, maar dit verliep erg moeilijk aangezien u het Grieks niet machtig bent. Om een officiële arbeidsvergunning te krijgen, moest u een officiële verblijfplaats hebben en een bewijs kunnen voorleggen van uw kennis van het Grieks. Volgens uw verklaringen zijn er evenwel geen scholen in Griekenland waar u taallessen kunt volgen. Daarnaast verwijst u ook naar de slechte algemene economische omstandigheden in Griekenland waardoor er weinig werk beschikbaar was. U ging u zelf aanbieden bij winkels en restaurants, maar kreeg er geen job (CGVS, p. 16-17).

Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de onmogelijkheid om Grieks te leren moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met de beschikbare informatie. Daaruit blijkt immers dat onder meer de organisaties Caritas en Metadrasi (gratis) taallessen aanbieden aan vluchtelingen die zich in Griekenland bevinden om hun integratie in de maatschappij te faciliteren. Ook uw bewering dat u geen werkvergunning kreeg en u geen enkele erkende vluchteling hebt gezien die er officieel kon werken, kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met de beschikbare informatie (CGVS, p. 17). Daaruit blijkt immers dat sinds een wetwijziging in 2016, personen die in Griekenland internationale bescherming genieten er onmiddellijk toegang hebben tot (officiële) tewerkstelling.

Voorts haalt u aan dat u psychische problemen hebt gekend in Griekenland. Door de moeilijke levensomstandigheden en de aanslepende procedure op het eiland Leros, werd u er depressief (CGVS, p. 17). Momenteel hebt u evenwel geen last meer van depressieve klachten (CGVS, p. 18). Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Daarnaast verklaart u dat u op het eiland Leros belaagd werd door omwonenden toen u met vrienden het kamp verliet om naar de nabijgelegen stad te gaan.

Julie werden lastiggevalen door mensen op moto's die Julie ook aanvielen. Zelf bent u twee keer door hen geslagen. U hebt daarover een klacht ingediend bij de lokale politie, die uw verklaring afnam, maar stelt dat de autoriteiten verder niets hebben ondernomen. De politie verplichtte u om naar het opvangcentrum terug te keren en gaf u het advies om die plaats 's avonds niet langer te verlaten (CGVS, p. 17).

Hierbij dient te worden opgemerkt dat het betreurenswaardig en laakbaar is dat u en andere asielzoekers in de omgeving van het opvangcentrum van Leros in aanraking zijn gekomen met racistisch geweld toen Julie zich verplaatsten tussen het opvangcentrum en de aanpalende stad. U kon echter een klacht indienen bij de politie die uw verklaringen ook noteerde. U verklaart dat er geen maatregelen werden genomen door de politie, maar uit niets blijkt dat u in Griekenland geen bescherming zou kunnen genieten louter omdat u een vluchteling bent (CGVS, p. 18).

Nadat u erkend werd als vluchteling, hebt u het opvangcentrum in Leros verlaten. Vervolgens hebt u nog een half jaar in Griekenland doorgebracht (CGVS, p. 14-15). U maakt geen melding van enige problemen met de Griekse bevolking of autoriteiten in de laatste zes maanden van uw verblijf daar. In het licht van deze vaststellingen kan besloten worden dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Griekenland."

Verzoekende partij slaagt er niet in voormelde concrete vaststellingen te weerleggen of ontcrachten. Ze komt immers wederom niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, hetgeen geen dienstig verweer vormt en geen afbreuk vermag te doen aan het voorgaande. Waar verzoekende partij ter zitting o.a. algemeen opmerkt dat zij geen geschikte huisvesting vond en de kans niet kreeg om te werken, stemt dit aldus niet geheel overeen met voormelde vaststellingen op basis van de door haar eerder afgelegde verklaringen en de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier. Haar betoog dienaangaande dient dan ook op de korrel te worden genomen en wordt bovendien niet *in concreto* aannemelijk gemaakt.

4.6. De Raad onderstreept dat het aan de verzoekende partij toekomt om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat, *in casu* Griekenland, verleend werd, te weerleggen. Dit wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest "*Ibrahim e.a.*" van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 (Grote kamer), waar ook verzoekende partij naar verwijst. Het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling.

De verzoekende partij moet zelf *in concreto* aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (definitie, zie HvJ 19 maart 2019, C- 297/17, C- 318/17, C- 319/17 en C- 438/17, *Ibrahim e.a.*, §90), waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Ze slaagt er niet in om de betreffende voormelde concrete vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Voorts beperkt zij zich tot het formuleren van algemene beweringen en het verwijzen naar algemene informatie omtrent de situatie in Griekenland voor (erkende) vluchtelingen, zonder dat zij dit echter *in concreto* met betrekking tot haar persoonlijke situatie aannemelijk weet te maken.

4.7. Betreffende de door de verzoekende partij neergelegde uitspraak van de Nederlandse Raad van State van 15 juli 2019, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij evenwel niet aantoonde zich in een gelijkaardige situatie te bevinden als die waarop de uitspraak van de Raad van State in Nederland betrekking heeft en waarbij precies het belang van de individuele situatie en beoordeling wordt benadrukt, wijzende op en rekening houdende met de bijzondere kwetsbaarheid van de individuele statushouders. In de betreffende zaak is er sprake van een zeer specifieke en bijzondere kwetsbaarheid van de dochter, die met zeer ernstige psychische problemen te kampen heeft (o.a. suïcidale gevoelens en gedragingen), en een erg grote mate van afhankelijkheid van haar alleenstaande moeder (die zelfstandig de zorg voor haar dochter draagt).

Verzoekende partij toont geen gelijkaardige omstandigheden en een dergelijke bijzondere kwetsbaarheid aan.

Ze maakt niet *in concreto* aannemelijk dat (zij dermate kwetsbaar is dat) zij zich als statushouder in Griekenland niet (langer) zelfstandig staande kan houden in de Griekse maatschappij en dat zij er haar rechten niet kan effectueren.

4.8. Waar verzoekende partij opnieuw gewag maakt van een schending van artikel 3 van het van het EVRM, in welk verband ze op algemene wijze verwijst naar de gebrekkige huisvesting in Griekenland en ze wederom hypothetisch inroept dat zij bij een terugkeer dakloos zal worden, herneemt de Raad de grond in de beschikking waar *“Betreffende de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM”* wordt *“benadrukt (...) dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vevat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hij toont het tegendeel niet aan.”*

Met het louter op algemene wijze verwijzen naar de algemene situatie voor (erkende) vluchtelingen in Griekenland, o.a. wat de gebrekkige huisvesting aldaar betreft, en haar persoonlijk wedervaren in Griekenland, waarbij ze eerder afgelegde verklaringen herhaalt, slaagt verzoekende partij er niet in *in concreto* aan te tonen dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoekende partij toont, zoals eerder al in de beschikking van 8 augustus 2019 werd vastgesteld, niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade.

4.9. Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder voorts concreet in te gaan op en daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen te formuleren die vermogen een ander licht te werpen op de beschikking van 8 augustus 2019 en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Dat de (levens)omstandigheden voor personen die in Griekenland internationale bescherming vragen dan wel hebben verkregen moeilijk kunnen zijn en allesbehalve rooskleurig en dat Griekenland een moeilijke tijd doormaakt, zoals ook blijkt uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie, wordt niet ontkend. Evenmin wordt betwist dat er nog steeds problemen zijn met de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland. Het komt evenwel aan verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar zij in gebreke blijft.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS